

Měsícsvity

Měsícsvit č. 1

Promluva Brigid Moudré, matky představené Církve Dubu a Lípy

„...na poledne a na slunce západ od těchto dvou veletoků se rozprostírala kdysi dávno nejmocnější a nejohromnější říše, kterou kdy Svarga nesla. Zdála se všemocná a nesmírná. Uprostřed té říše bylo přívětivé moře, kolem kterého, jak s oblibou říkali jejich igricové, žili Quirité spokojeně, jak žáby kolem rybníka. Ale nebyly to vlny moře, které jednoho dne tu říši smetly, nýbrž to byly vlny hladových a krvežíznivých hord z hvozdů a plání za řekami Donava a Rhéna. Staletí kultivované civilizace, hospodářství, zemědělství, stavitelství, vinařství, zahradnictví, kuchařského řemesla, umění, literatury, práva, politiky, vojenství... zmizely jako hrad z písku pod náplavou času.

Čas od času se někde na ruinách těchto vyspělých staveb, s jejich vykopanou nebo nalezenou výstrojí, výzbrojí či náradím vyloupne někdo, kdo se prohlásí za dědice té nesmírné říše. Ale je to jen další ngramotný barbar, snažící si směle dodat na váženosti odkazem ke své údajně vznešené minulosti. Jen kdesi daleko na poledni se prý dodnes krčí zbytky hrdé Quiritské říše, které si ještě udržely kontinuitu se zářnou minulostí v dobách temna.

Ó ano, to jediné, co opravdu přežilo z dědictví té nesmírné říše do dnešních dní je Víra. S postupem času ale upadala a v rukou barbarských králů je stejně nepatřičná a nepřirozená jako rezavý meč vyzvednutý z trosek quiritského města. Jen další pozlátka, kterým si barbaři chtějí přisvojit aureolu výjimečnosti.

Jen naše Církev Dubu a Lípy nese poselství nezakalené nánosem bahna času, jen my plně rozumíme laskavosti a moudrosti milujícího Boha. Trpělivě stojíme na naší stezce, trpělivě sejeme semínka Víry mezi všechna Stvoření Boží, a tak Víra pomalu zapouští kořínky a je vidět první rašící pupeny porozumění, mocné jako dub a spanilé jako lípa.

Bohové barbarů jsou krutí, krvežízniví a nevypočitatelní. Všechna stvoření boží však uvnitř touží po klidu, lásce a jistotách. Bůh to vše nabízí. To neznamená, že bůžci našich bratří a

sester neexistují, nebo že je pošetilé v ně věřit. Jsou ale stejně nedokonalí jako lidské bytosti a jiná stvoření Boží. Není třeba proto bližním jejich víry zakazovat. Avšak jen všemocný Bůh je dokonalým principem, nechybujícím, tím, kdo stvořil přirozenost všech věcí ve svém Plánu, který se nám může zdát nepochopitelný. Nutné je však mít stále na paměti, že on je tím, kdo je nekonečně laskavý a milosrdný a jeho Plán je neskonale dobrý pro veškerenstvo. Svěřit se do jeho laskavých rukou tak přináší klidný spánek, neboť každý si můžeme být jistí, že je laskavý a milující, jeho záměry takové jsou, tudíž se nemáme čeho bát, nemusíme se třást strachem z neznámého, z budoucnosti, z nejistoty.

Přirozeností božského Plánu je i to, že nám, nedokonalým smrtelníkům či bůžkům, se někdy jeho cesty mohou zdát nejasné a nesrozumitelné a zdánlivě kruté. Jisté ale je, že vše plyne směrem k uskutečnění Plánu a záměru Božího. Laskavý Bůh se skrývá ve všech bytostech a stvořeních, ve všech dějích a skutečnostech. V přírodě i vší přirozenosti lidské. Odhalit záměry boží je těžké a jedině možné skrze pečlivé pozorování těchto jeho stvoření. Jisti si však musíme být tím, že záměry Boží jsou v konečném důsledku laskavé ke všem jeho nejmilejším stvořením. Právě to a nic jiného je hlavním poselstvím, hlavní zbraní, která otevírá srdce všech, kteří snad o Víře ještě nebyli spraveni. Vědomí božího milosrdenství dává klidné spaní i největším hříšníkům, kteří pro své klidné spaní pak často cítí, že musí činit pokání.... Nejvyšší formou pokání je mučednictví. Známe mučednictví Zelené, kdy mučedníci hledají Boží plán v meditaci a modlitbě v přírodě, v odříkání, pústu, osamění, hledí do svého srdce, rozjímají, čtou, přemýšlí, oddávají se duchovním věcem.

Rudí mučedníci pak neváhají položit svůj život pro pravdu Boží, o které jsou přesvědčeni. A díky mučednictví Bílému, podle barvy našich oděvů, je Víra nenásilně rozšiřována dialogem a dlouhými cestami těch, kdo se vydají na tuto cestu pokání...”

Měsícsvit č. 2

Jak kníže Kocel přijal Víru

Kocel, jako jiní Slověné, obětuje božstvům Svarogovi, Velesovi i Mokoši, ctí Vítr, Zemi, Vodu i Oheň, Slunce i Lunu. Není však hloupý a ví, koho má za sousedy. Pro Armoriku a Dlouhovousy je jen bezvěrec, dokonce ho při nedávném mírovém jednání nenechali sedět u hodovního stolu - prý nemá Víru, tudíž nemá Duši! Jak je však možné přijmout Víru a nestát se zároveň pouhým vazalem sousedních říší?

Jako na zavanou dorazila do Blatnohradu Brigid Moudrá, žena pevné Víry, se svými následovníky z Církve Dubu a Lípy. Zpočátku jí Kocel nevěřil, měl s vyznavači Víry špatné zkušenosti. Byli povýšení, násilničtí až fanatičtí. Kdo nepřistoupil na Víru, byl pro ně cosi míň, někdo, kdo snad ani nemá Duši - a jako s takovým s ním pak zacházeli - bez milosti. Jak byla Brigid jiná!

Jen co dorazila, stal se zázrak - přestože byla tuhá zima, konec úmoru, v háji za Blatnohradem rozkvetly všechny duby a lípy, jako by příroda radostně Brigid přivítala. Také na knížecí dvůr zapůsobila svým vybraným chováním. Nebyla jako kněží z Armoriky, kteří se odívali do drahocenných látek a šperků, vydržovali si početné služebnictvo a pořádali bujaré pitky a hostiny. Brigid a její doprovod, jak později zaznamenal písař v blatnohradské knihovně, cituji: se nerozplývali nad jídlem, ani si nešpinili ruce žádnými ochucovadly. I když přišli zdaleka, nikdy neprojevili ohromení ani podivení nad tím, co se zrovna podávalo. Vždy jedli a pili jen trochu. Také nepředváděli žádné nezpůsobivosti při polykání jako zdejší bohatýři - krkání bylo neslyšitelné a větry neznatelné. Na chechtání snad ani nepomysleli. Ani bradu neměli nikdy zamaštěnou. Když byli napadeni kýcháním či kašlem, nikdy nevydělali nejbližší osoby výbuchem špatného chování jako zdejší holota. Vždy tlaky uvolňovali potichu, ústa vhodně pokřivena a ne dokořán. Nevypadali jako nemytá zvířata potřená bílou barvou, jako mnoho zdejších, ani si tělo či vlasy nebalzamovali barevnou omáčkou...

K založení prvního kláštera a následně k přijetí Víry Kocel svolil, když Brigid prokázala zázračné léčivé schopnosti a uzdravila jeho choť, které nepomohli ani nejpovolnější žrecové z řad místních. A Kocel dobře udělal, Blatnohradský klášter se stal centrem vzdělanosti, místem, kde se opisují a studují rozličné knihy, pěstuje poezie, stal se místem, kde se daří

léčitelství, příroda prospívá a vzkvétá a kde se daří vědám všelikým. Dokonce Víra ani místní slověnské svátky a slavnosti nezakazuje. Proč také, když vše se děje s vůlí a pod dohledem Božím. Dokonce si vzali i hodně z místních tradic a zapracovali to do své poezie.

*Chválen buď mnou i všemi stvořeními,
předně buď chválen Sluncem, jenž přináší den a světlo,
Chválen buď skrze Lunu a skrze hvězdy,
na nebi stvořils je jasné a krásné.*

*Chválen buď skrze Vítr,
skrze vzduch a mraky, všecka počasí,
Chválen buď skrze Vodu,
která je dobrá, pokorná a čistá.*

*Chválen buď skrze Oheň,
který je krásný, radostný a mohutný a silný.
Chválen buď skrze matku Zemi,
která dává život a jež vládne nade všemi
a jež rodí různé plody, trávu a barevné květy...*

Měsícsvit č. 3

O věrném družiníkovi Strachotovi a jeho cestě k Víře

Strachota pochází z bojového rodu. Jako mladý se sám chopil zbraně, stanul v čele násilné skupiny, která se bezpochyby vyznačovala všemi pohanskými ctnostmi, a Strachota z nich byl nejctnostnější. Nejvíce vynikal - ve dne Odvahou lva, když vědomně pohrdal smrtí, Věrností i Štedrostí, když se jeden bil za druhého. V noci však po denní odvaze nebylo ani stopy, jen třesoucí se ruce a pohled štvané laně - co jsem to udělal? Kolik uplakaných očí jsem za sebou zanechal? Mohu snad klidně usnout? Nevraží mi někdo dýku do zad, jako jsem to já učinil jiným? Kdo jsem já, kde je moje místo pod Sluncem? A kdo jsou mí bohové a co chtějí, proč mi nedají klidné spaní? Skutečnost je tak tekutá a neuchopitelná! Aby zapomenul na utrpení, která způsobil, aby mohl alespoň na chvíli klidně spát, zpíjel se medovinou každý večer do němoty. Kolikrát se i tak v noci budil strachem a křičel ze spaní hrůzou. A ten podvědomý třas rukou!

Jednoho dne potkal při svém putování potulnou kněžku Církve Dubu a Lípy. Così zadrželo jeho meč i chlípnost. Byl očarován její odvahou, které byla zcela jiná než ta jeho. Uviděl, že je možné být statečný i bez meče, netrást se strachem a zároveň vyrovnaně očekávat, že budu zavražděn, zrazen, uvržen do otroctví, že se mi může zkrátka stát cokoli. Uviděl, že je možné být člověkem bez touhy ubližovat, člověkem, v němž byla ostrost strachu ze smrti a tekutosti skutečnosti otupena představou laskavosti Boží a vírou v jeho Plán. Pokoj a vnitřní klid Víry z té kněžky vycházel jako nejsladší a nejpodmanivější vůně. A co mu učarovalo nejvíc, byl její pokojný a střízlivý spánek, i když byla obklopena hrdlořezy a smrt doslova visela na vlásku...

Již je to mnoho zim a jar, co Strachota opustil svůj dřívější způsob života a stal se mnichem u blatnohradské misie. S nesmírnou pokorou na sebe vzal pokání, že spasí nejméně tolik duší, kolik jich zprovodil ze světa. Své práci se věnuje horlivě a ustavičně, stal se z něj laskavý a moudrý muž - mnoho z vás si jej vyvolilo jako svého zpovědníka, Anamcharu.

Měsícsvit č. 4

Jak ochránit vesnici před běsy

„Tati, já se bojím!“

„A čeho se bojíš? Snad ne tmy, ta přece nekouše.“

Malá Plavena se posadila ve své posteli a upřela zrak z okna, kde panovala neproniknutelná tma.

„Proč musí okno z mého pokoje vést směrem k západnímu hvozdů. Nikdo tam nechodí a dědeček mi vyprávěl spoustu strašidelných historek o běsech, kteří tam žijí.“

Otec si povzdechl: *„Dědečka neposlouchej. Ano, naši předci měli problémy s běsy, kteří přicházeli z hvozdů. Ale to bylo kdysi dávno. Nyní už je v Šumském Rubu bezpečno jako v každé jiné dědině.“*

Plavena se ale nezdála s touhle odpovědí spokojená, a tak si otec sedl k ní na postel a zeptal se: *„Uklidnilo by tě, kdybych ti řekl, jak jsme se proti běsům bránili?“*

Děvče rychle přikývlo.

„Dobrá tedy,“ zamyslel se otec a snažil si vzpomenout, co všechno o ochraně před běsy z hvozdů slyšel od svého otce. „Před dávnými časy byly hvozdy hluboké a neprozkoumané a žila tam stvoření, která nemohla s lidmi žít na jednom místě. Neustále nás napadala, ale naši žreci a žrekyně byli chytří a dokázali proti nim vymyslet obranu. Na západní straně vesnice jsme umístili dědky, moc našich předků nás měla ochránit. Ale nestačilo to, museli jsme najít i další věci, které nám pomohly, aby na nás běsi neútočili. Důležité bylo vždy po celé dědině udržovat po celou noc ohně, protože běsové se schovávají ve stínech a světla se bojí. Abychom ochránili naše nejmenší, dávali jsme jim do kolébek česnek, jelikož se ho přízrační návštěvníci sužující dědiny na východ od nás velmi obávají.“

„Já tady ale česnek nemám a ve vesnici už v noci ohně taky nikdo neudrží!“ zaprotestovala Plavena.

„Protože už je jiná doba, už to nepotřebujeme. Dřív se dělala spousta dalších věcí, které už dnes nikdo nedělá. Kořenářky třeba všude kolem vyhledávaly rostlinu zvanou vlčí mor a věřily, že nás za temných zimních nocí ochrání před vlčí smečkou. Svazky vlčího moru se věšely kolem ohrad se zvířectvem. Lidé si pak na dveře svého domu věšeli pelyněk a alespoň jednou za měsíc s ním vykouřili celou chalupu. Ti pověřivější dokonce v lese lovili veverka a pak si práh svého domu natírali jejich sádlem. Před divokými letními bouřkami se zase hodně lidí chránilo tím, že vedle svého domu vysadili bez. Tam kde roste bez, prý blesk nikdy neuhodí. Před lešiji – lesními duchy – nás pak měl zaručeně ochránit křen. Bylo potřeba ho ovšem vykopat za úplňku, kdy je nejostřejší a má tudíž největší ochranné účinky. Křen se pak nastrouhl a rozhazoval se kolem domů i stájí. A teď už spi! Nebo dojde pro křen rozházím ti ho kolem postele a budeš kýchat celou noc,“ usmál se na Plavenu její otec.

„Dobře, tak já se pokusím usnout, když nám dnes už nic nehrozí,“ prohlásila bojovně Plavena. Když se ale otec otočil k odchodu, pohlédla směrem k oknu se stejně ustaraným pohledem jako před otcovým vyprávěním.

Měsícsvit č. 5

Jak je důležité míti Strachotu

Běžíte potokem jako o život. Ne jako. Vy běžíte o život.

Zažili jste toho jako družinka už hodně, ale pronásledování skupinou kirunských válečníků vypadá jako poslední, co vás v životě čeká. Les kolem vás je stále méně hustý, což bude pro pronásledovatele velká výhoda. Navíc zjišťujete, že neznalost terénu zde na západní hranici Kirunského kaganátu vás možná vehnala do pasti. Údolí kolem vás se postupně svírá, po pravé i levé straně se vynořují vysoké a strmé vápencové útvary. Široké údolí se zužuje, pokud to takhle bude pokračovat, za chvíli z něj bude úzká soutěska.

Nemáte čas, ale bežet někam naslepo nechcete, takže se na chvíli zastavíte a Strachota vytáhne neumělou mapku, kterou jste před několika týdny získali od místních vesničanů. Je nepřesná, ale základní představu o okolí vám dá. Strachota mapu chvíli studuje a pak se s ustaraným výrazem na tváři podívá kupředu: „Budeme pokračovat. Něco mě napadlo, snad to bude fungovat!“

Rozběhnete se a snažíte se vyvinout co nejvyšší rychlost, ale víte, že s rychlostí kopyt kirunských bojovníků se soupeřit nedá. Po chvíli se cesta dělí. Silný proud potoka, proti němuž jste posledních několik hodin běželi, pokračuje rovně a v dálce celé údolí uzavírá vysoká skalní stěna. Nalevo vede drobný pramínek, přítok odněkud z vápencových vrchů. Cesta tam stoupá jen mírně a zdá se, že tam přibývá zeleně. Strachota zastaví. Koukáte se na něj a přemýšlíte, co by mohl mít v plánu.

„Musíme se rozdělit. Vy budete pokračovat cestou vlevo a budete se snažit co nejrychleji dostat co nejvýše to půjde. Já musím pokračovat ještě kousek rovně. Pokud můj plán vyjde, tak se k vám brzo připojím,“ řekne ve spěchu Strachota.

Nervózně se na sebe podíváte. „Ale...“

„Na vysvětlování není čas!“ houkne Strachota a ukáže do dálky. V místech, kde jste vyšli z lesa, vidíte pohybovat se malé hnědé tečky. Musí to být pronásledující Kiruni, kteří ukrojili podstatnou část z vašeho náskoku. Strachota se už mnohokrát osvědčil. Má odhad a dokáže

řešit zapeklité situace. Doufáte, že ho štěstí neopustí ani tentokrát. Jeho schopnosti budou možná to jediné, co rozhodne o vašem životu a smrti.

Spěšně opustíte svého spoludružiníka a vydáte se cestou, která mírně stoupá. Všechny vaše smysly jsou zbystřené, pronásledovatele ale za sebou stále neslyšíte. Připadá vám, že už jdete snad hodinu, když vaše ušní bubínky ochromí mohutný výbuch. Poplašeně se rozhlížíte kolem, ale nevidíte nic, co by mohlo způsobit tak hlasitý zvuk. Zdálky se k vám nese jiný hluk, který nedokážete identifikovat. Chvilku se zdržíte, ale pak se pustíte dál do stráně.

Teprve, když vylezete až na vrcholek vápencového útvaru, pochopíte, co se vlastně stalo. Cesta rovně se zdvihala přímo k velkému jezeru, které napájelo potok, jímž jste utíkali. Strachotovi se evidentně nějak podařilo poničit bytelnou hráz, která v jezeře zadržovala vodu. To, co ještě před pár hodinami byl klidný potůček, je nyní rozběsněná řeka, jež si bere vše, co se jí postaví do cesty. Ten pohled vás fascinuje a zdá se, že už nemusíte spěchat, jelikož své pronásledovatele nikde nevidíte.

Hlavou vám začne vrtat, co se stalo Strachotovi. Obětoval snad svůj život ve váš prospěch? Ještě než se pochmurné myšlenky usídlí v hlavě, ozve se kousek od vás dobře známý hlas:

„Je po nich. Všichni ti zatracení Kiruni už teď plavou hlavou dolů o několik desítek kilometrů daleko,“ řekne dokonale klidným hlasem Strachota, jemuž se z téhle apokalypsy podařilo uniknout bez jediného škrábnutí.

Když hlavní povodňová vlna přejde, vydáte se zpět ve svých stopách. Vidíte, že voda napáchala v údolí značné škody, ale čím dál jste od jezera, tím jsou ničivé účinky vln méně zřetelné. Cestou najdete i polámaná těla kirunských bojovníků.

Váš život je zachráněn a dobrá nálada podpořená medovinou vám vydrží až k nejbližší osadě. Tam už nejsou následky velké vody skoro vůbec patrné, přesto tu něco není v pořádku. Většina vesnice je shromážděna na návsi, odkud se ozývá nelidské kvílení.

Zvědavost vás žene přímo doprostřed vesnice, kde vidíte muže ve středních letech, který klečí na kolenou a vydává ty trýznivé zvuky. Ruce vztahuje k malému tělíčku, které takhle zdálky vypadá jako hadrová panenka.

„Co se stalo?“ zní vaše otázka.

„Přišel o dceru. Hrála si dole u potoka, když přišla velká vlna a omlátila ji o kameny. Nedalo se nic dělat, měla zlomené snad všechny kosti v těle,“ odpoví vám smutně vesničan.

Strachota v ten okamžik zbledne a do očí mu vstoupí slzy.

Měsícsvit č. 6

Jak kněz Strachota šíří Víru

„A proto boží Plán počítá s vámi se všemi,“ zakončil kněz Strachota svou řeč.

Tváře vesničanů, kteří jeho proslov poslouchali, zůstávaly nedůvěřivé. Vesnička Hlinica leží jen kousek západním směrem od Blatnohradu, Víru tu ovšem zná jen několik málo lidí. Ostatní zůstávají věrní Svarogovi a víře svých otců.

Starý otrhaný sedlák se zvedl a odplivl si. *„Takhle poplivat by mě museli mí předci, kdyby zjistili, že jsem začal věřit v nějakého cizího boha,“* zanádal.

„Bůh je jen jeden,“ odpověděl klidně Strachota.

„A jak mi ten tvůj Bůh zabrání, abych ti nerozbil palici cepem?“ rozkřikl se starý vesničan.

Válečník stojící Strachotovi po boku významně položil ruku na jílec svého meče. Kněz si toho všimnul a nesouhlasně zavrtěl hlavou. *„Ne, bratře. Naši víru šíříme pomocí slova, nikoliv meče. Nikdo ti nebude brát víru tvých předků. Ty sám ale brzy přijdeš na to, o kolik spokojenější jsou tví sousedé, kteří přijali do svých srdcí Víru a naslouchají kněžím Církve Dubu a Lípy. Řekni, člověče, je tady něco, s čím bychom ti mohli pomoci na důkaz boží přízně?“* zeptal se Strachota nerudného vesničana.

Sedlák se zamyslel a pak začal vyprávět příběh, jak před několika týdny ztratil v nedalekém jezeře při koupání přívěšek, který patřil jeho zesnulé ženě. Hloubka jezera je bezedná a ani ti nejlepší plavci z Hlinice nedokázali přívěšek vylovit.

Strachota mužův příběh pozorně vyslechl a řekl: *„Není divu, že muži od vás z vesnice neuspěli. Neprovozela je boží přízeň. Cesty Boží jsou nevyzpytatelné a já jsem jen člověk, takže nemohu zaručit výsledek. Pokud je v jeho Plánu, abys získal svůj přívěšek zpět, máme šanci. Jeho požehnání nám dá možnost ti pomoci.“*

Strachota se svou družinou a půlka vesnice se vydali k jezeru. Na břehu jim sedlák ukázal, kde přibližně svůj přívěšek ztratil. Strachota si vzal stranou válečníka a něco mu pošeptal. Ten odložil zbroj a většinu oblečení a společně se vydali vstříc chladným vodám jezera. Když jim

voda sahala zhruba po kolena, Strachota poklekl a začal se modlit. Poté vstal a zdálo se, že dává válečníkovi požehnání, které zakončil Strachotovým spoludružiníkům tolik známými slovy „*aqua spiro*“.

Válečník se potopil do vod jezera a v ten okamžik se z bezmračného nebe svezl blesk a silně zaburácel hrom. Vesničané byli ohromení, někteří dostali strach, ale kněz je ujistil, že to je jen důkaz boží přízně. Lidé pozorovali vodní hladinu, ale válečník se stále nevynořoval, zděšení začalo prostupovat dav.

„Utopil se, dozajista se utopil!“

„Takhle dlouho nikdo pod vodou nevydrží.“

Celé to trvalo snad jen několik minut, i když se to zdálo jako věčnost, než se válečník vynořil z jezera a v ruce třímал obyčejný starý přívěšek. Sedlák padl na kolena a děkoval Strachotovi za pomoc.

„Mně neděkuj! To náš Pán je zdrojem všeho dobra na tomto světě. On nás poctil svou přízní a umožnil nám udělat zázrak a vrátit ti zpět, co ti bylo tak drahé,“ zvolal Strachota.

Vaše družina a možná místní žrek jste byli jediní, kdo plně chápal, co se u jezera vlastně stalo. Svůj účel to každopádně splnilo, jelikož v Hlinici konvertovalo k Víře nebývalé množství vesničanů. Vaše práce tam tak skončila a nastal čas přemístit se dál. Od dob, co jste se dali do služeb Církve Dubu a Lípy, se vám nežije špatně. Misijní činnost vám dělá radost, navíc je to jistota pravidelného příjmu. Sice jste svůj život nezasvětili celý Bohu jako váš bývalý spoludružiník Strachota, ze kterého se stal kněz, ovšem pomáhat mu v jeho práci je pro vás nyní prvořadé. Je to přece jen lepší život, než když jste museli pročesávat kdejakou starou skřečí nebo quiritskou ruinu a doufat, že tam naleznete něco cenného, nebo když jste pomáhali za mizerný peníz vyhánět běsy z okolí dědin...

Měsícsvit č. 7

Dopis od Strachoty

Moji věrní přátelé!

Nikdy Vám nebudu moci slovy vyjádřit dostatečný dík za to, co pro mě a naši Víru děláte. Misijní činnost je práce těžká, a proto bych vás chtěl opět požádat o pomocnou ruku. Naši věrozvěsti postupují na sever a předávají Víru na místech, kde dosud žijí pohané sloužící mše svým pochybným bohům. Na jednom takovém místě jsme se rozhodli zřídit malý klášter, jehož představeným se stanu já.

Můj čas je ovšem drahý a množství úkolů, kterým mě pověřili mí bratři, je nesmírné. Nutně však potřebuji, aby na stavbu kostela dohlížel někdo, komu důvěřuji a kdo prokázal praktické schopnosti v oblasti šíření Víry. Žádám vás proto, abyste co nejdříve odjeli do vesničky, jejíž jméno je Šumský Rub a dohlédli tam na stavbu kostela. Odměna bude jako vždy přiměřená, víte přece, že jsme štedří ke všem, co pomáhají hlásat Boží slovo.

Pro klášter jsme již našli vhodné místo. Nachází se na západním okraji vesnice, bratři si jsou jisti, že je to správné místo pro Boží dům, jelikož je celé poseté andělským kořenem – léčivou bylinou, jejíž moc je jistě dílem Božím. Abychom klášter postavili, je zapotřebí přemluvit ke spolupráci tesaře a kameníka. Podle mých informací by se oba měli ve vesnici nacházet, jednání s nimi bude vaším úkolem.

V Šumském Rubu dosud mnoho obyvatel vzývá staré modly, prý tam stále mají žrekyni, která se jmenuje Loreta. Jednání s ní se nejspíš nevyhnete, pevně věřím, že nebude mezi vesničany podrývat Pánovu autoritu. Oblíbený mezi ostatními je v Šumském Rubu igric Maksimír, na něhož se můžete obrátit pro pomoc. Podařilo se nám ho přesvědčit, že naše Víra pomůže zlepšit lidem ve vesnici život. Neměli to tam nikdy lehké, všude daleko, nebezpečí z hvozdů je cítit všude kolem...

Obyvatelé jsou proto ochotni nám pomoci, pokud jim dokážeme zaručit, že je Bůh ochrání. Budu vám vděčný, pokud je ve Víře trochu vzděláte a pomůžete jim najít cestu k Pánovi. Za žádných okolností se ale nesnažte vnutit jim naši Víru násilím. Lidé v Blatenském knížectví jsou hrdí a nemají rádi, když je někdo do něčeho nutí. Pokud si nebudete jisti, jak postupovat,

vždy se raději obraťte na mě, nebo na mého akolytu Crhu, kterého posílám s Vámi. Je to mladý chlapec, ale má velké ambice a v budoucnu mi bude pomáhat v šíření Víry v Šumském Rubu a okolí.

Věřím v úspěch Vaší mise a v brzké shledání.

Bůh Vás provázej!

S láskou Strachota